

Durmuş Hocaoğlu

Ne Oldu da İslâmcılar Bu Kadar Dejenere Oldu?

Yeniçağ, “Analiz”., 24 Şubat 2008, Pazar., s.08
“Analiz” Sıra No: 628; 2008-019; Şubat-11

YENİÇAĞ

Aradan iki gün geçti; hâfıza tâzelemek için tekrar soralım: Hepsi iyi de, o zaman, acaba, niçin ve hangi zorlayıcı sâik, ‘İslâmcı’ aydınları işbu, çoğu dönme, şunun-bunun işbirlikçisi, Türk’ten başka herkesin dostu, yerine göre Kürtçü, yerine göre Ermenici, Bartocu, Pontuşçu, şucu-bucu, ‘liberal’den başka her bir şeye benzeyen koftiden ‘liberal aydın’ makulesi – evet, ‘kofti’den hem de; aralarında John Locke mu var? - ile bir ittifak, hattâ bir koalisyon te’sisine sevk etmiş olabilir? Neydi *İslâm’ı yere-göğe koymayan*, ‘mü’min, mu’tekid, muvahhid, musallî’, Muhammed Mustafâ – selât ve selâm O’na olsun – âşığı, O’nun ism-i şerîfi geçtiğinde gözleri dolan, diline rekâket gelen, iki gözü iki çeşme - biraz da abartılı; ‘salya-sümük’ gibi meselâ – sulu zırtlak ağlayan ‘kardeşlerimiz’in, çok ciddî bir kesimi – hattâ en mûteber olanları da diyebiliriz – “*Allah-Kitap-Peygamber-Kible tanımaz*”, *dinsiz-îmansız* bu herîf-i nâşerîfler ile ortak noktası?...

Soralım; zîra, soru mühimdir; hani Karl Jaspers der ya, “*sorunun olmadığı yerde cevap da yoktur*” diye ve ekler: “*Felsefe yaparken, sonuna kadar sürdürdüğümüz soru sorma, cevap almanın aşılması halinde varlığın sessizliğine (huzuruna) ulaşırız.*” [*Felsefeye Giriş*, Türkçesi: Mehmet Akalın., Dergâh Yayınları., İkinci Baskı., İstanbul., Şubat 1981., s.62]. Sonunda huzur mu bulacağız yoksa daha beter bir âsab bozukluğuna mı duchar olacağız, te’mînat veremem; ama, yine de vâsıl olacağımız nefice nasıl olursa olsun hakîkate vâsıl olmanın bir mutluluğu olsa gerek ve zannımca Jaspers’in asıl demek istediği de bu.

O hâlde devam edelim: Hangi sebep, acaba, İslâmcılık dâvâsı güdenlerin çifte şahsiyet ile mâlûl olmasına sebebiyet verdi: Daha dün Batı ve hâssaten Avrupa hakkında yazdıkları ağır – bir kısmı haklı bir kısmı haksız ve yanlış da olsa yine de bir yerde haysiyetli bir tavazzû idi bu – yazıların mürekkebi kurumadan, utanç verici, yüz kızartıcı bir şekilde Batıcılar’dan daha hızlı batıcı, Avrupacılar’dan daha hızlı Avrupacı kesildiler; ne oldu da Haçlı Rûhu’nun hâlâ yakıcı bir kor gibi küllerin altında sımsıcak yattığı, Churchill’in tâbiriyle “*Hristiyan ahlâkının menbâ ve Hristiyan îmânının çeşmesi*” olan Avrupa’nın, birden bire hakların ve özgürlüklerin garantörü, *sulh ve sükûn ve selâmet ve adâlet* diyârı, insanlığın son durağı, tarihin sonu, kendi memleketlerinde ne isteyip de elde edememişlerse hepsinin bilâ-bedel, efendilerince avuçlarına teslim edileceği bir nevi’ “*arz-ı mev’ud*” olduğunu keşfediverdiler de yüzleri kızarmadan, edep-hayâ etmeden, *âr ü nâmûs şîşesini taşa çalarak* AB lobiciliğine soyundular? Ne sebep oldu da Avrupa’ya göç eden Türkleri Medîne’ye hicret eden Muhâcirîn ile mukayese ederken – ne hayâsızlık -, dolayısıyla, erkeklerin erkeklerle evlendiği, “*oğlan gibi kızların, kız gibi oğlanların diyârı*” çürümüş-kokuşmuş

Avrupa'yı Medîne'nin seviyesine terfî ettirmek alçaklığına düştüler ve kezâ, hiç mi vicdan diye birşeyleri kalmadı da bunun mâkûsunun da, Avrupalılar'ın Ensâr seviyesine ref'i demek olacağını îmâ ettiler; yoksa beyinleri çektiydi de düşünemez mi oldular?

Kara donlu, kara dilli, kara dinli Avrupalıların atını itini nallayıp karikatürlerle başlattıkları küfür kervanına, Katolikliğin başı olacak Papa nâm deyyûs-u ekber, İki Cihan Pâdişâhı, “Efendimiz”, şefâatçimiz, başımızın tâcı, gözümüzün nûru, dizimizin ferî, Süleyman Çelebî'nin Mevlîd'de “*Bile yazdım âdım ile âdını*” mısırâyla indallahdaki mevkîini edebî-estetik formatta âbileştirdiği Muhammed Mustafâ'yı ism-i şerîfini lâğım kuburu ağzına alıp, alenen, en denî hakaretlerle, hem de iki resmî sıfatıyla birden, tam destek verirken, kendilerine hâlâ İslâmcı diyen bu sefil gürûh ne yapıyordu; “*Vatikan'da öperiken götünü kart papanın*” diyen şu küfürbaz Neyzen'in dediğinden gayri?

Sâhi ne sebep oldu?

Ne sebep oldu da, “*Heybeliada Ruhban Okulu'nu açalım mı*” dendiğinde, başlarını açmadan seğirterek, “*elbet de; açalım, açalım*”; “*Patrîkhâne'nin ekümenîklik iddiasını tanyalım mı*” dendiğinde, “*geç bile kaldık; tanyalım, tanyalım*” der oldular ve daha bin türlü kepâzeliğe bulaştılar?

*
**

Hayır! Bunlar böyle değillerdi; en azından bu kadar değillerdi.

Öyleyse, sâhiden ne sebep oldu?

Her ne olduysa oldu – buna sonra değineceğim – ama sonuç, İslâmcılık denen o asâletli hareketin çirkefe bulaşması oldu.

*
**

Benim bu adamlara gazy ve öfkem, hiçbir şeye benzemiyor; bu öfkeyle yazarım herhâlde işbu **İslâmcı bozuntusu kozmopolitanlar** hakkında.

